

Diàlegs amb l'art

Clara Milian Yamada

Sóc Clara Milian Yamada, tinc 22 anys i actualment estic vivint a Mont-real, Canadà. Em sorprenç a mi mateixa escrivint aquesta presentació, ja que fa ben poc que m'he desplaçat aquí per treballar del que més m'agrada fer, dibuixar.

Sóc animadora, i per a aquella gent que no estigui familiaritzada amb aquesta feina i potser es pensa que em dedico a fer piruetes i ballar amb pompons a les mans, explicaré una mica en què consisteix. Les animadores i animadors som aquells que els donem moviment als dibuixos animats que surten en les sèries de televisió, als curtmetratges, llargmetratges, etc. En el meu cas, estic treballant en una sèrie 2D, així que la meua faena consisteix en dibuixar els personatges tantes vegades com faça falta per tal que, quan dones al "play" la gent pugue seguir la història i s'oblidi de que realment el que estan veient són 24 dibuixos diferents cada segon que passa.

Apunt del natural de la muntanya de Mont-real

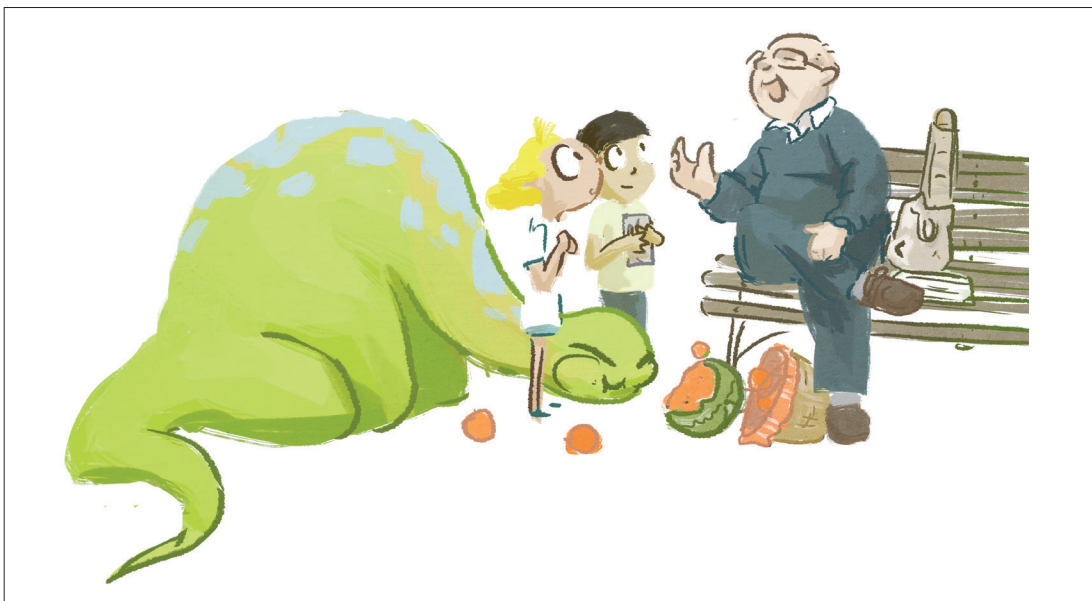
Vaig estudiar a l'institut de Morella i, seguint els passos del meu germà major, vaig marxar a Castelló per estudiar Batxillerat Artístic. Allà no tenia les amigues de sempre per passar les tardes jugant en alguna casa o pegant voltes a l'Alameda, així que ocupava el temps dibuixant, i va ser llavors quan vaig agafar l'hàbit de dibuixar quasi diàriament.

Als 18 anys vaig començar la carrera de Belles Arts a València, per descobrir nous mitjans d'expressió. Tenia clar que volia ser il·lustradora, el llapis i l'aquarel·la eren els meus materials infal·libles, però volia explorar altres branques artístiques, provar noves tècniques. Va ser aleshores quan vaig descobrir la pintura a l'oli que em va obligar a sortir de la meua zona de confort, fent quadres de grans mides en lloc de dibuixar en la meua llibreta A5. La ceràmica i com n'és divertit modelar i descobrir, meravellada, com han quedat les figures després de deixar-les a coure tota la nit. Però, sobretot, allò que va ser més emocionant m'ho va donar l'animació quan vaig veure per primera vegada un dels meus dibuixos moure's com si li hagués donat vida. Seguint aquell impuls vaig decidir centrar-me en aprendre aquesta nova eina i se'm va obrir un món immens al davant del qual ara en formo part.

Després de confinaments, moments difícils i molta paciència, em vaig graduar en Belles Arts amb un projecte d'un videoclip animat en procés. Es tracta de *Fivetowers*, una cançó de Ceci Dolç que, junt amb la meua parella, estem animant. Encara que no l'hem arribat a acabar, l'experiència de treballar en aquesta animació és el que m'ha permés trobar la feina en la qual estic treballant actualment. Sóc nova en això de la indústria de l'animació, però trobo que és un món preciós i ple d'oportunitats, hi ha tants llenguatges diferents dins d'aquesta tècnica que mai deixa de sorprendre't.

Ara que he començat aquesta nova etapa en un lloc on no conec ningú, estic tenint temps per pensar i reflexionar sobre què significa per a mi el dibuix. He fet molts projectes al llarg d'aquests anys, entre els quals es troben *la Disbauxa*, un grup format per Teresa, Ceci i per mi, on juntem tres formes artístiques per crear un concert

Il·lustració del llibre *Buscant la Lluna*

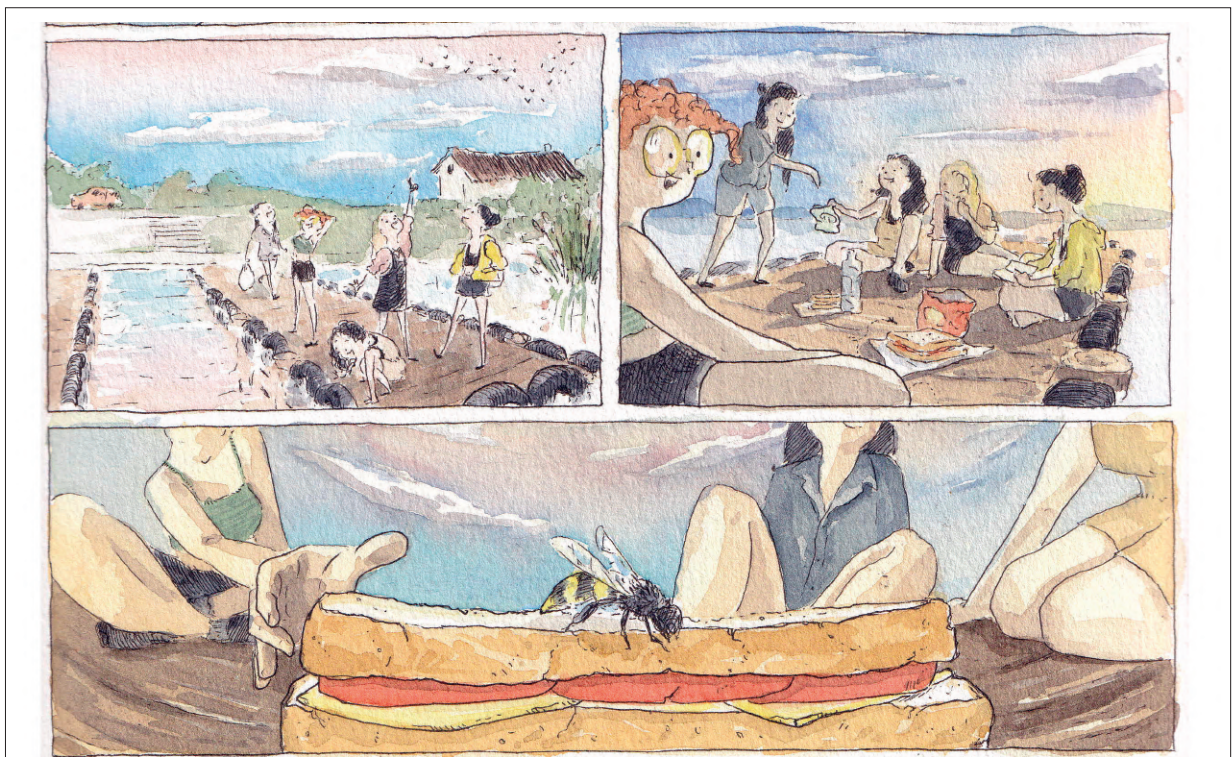
multidisciplinari. *La Tecuatro*, una revista il·lustrada pels companys de la universitat que vam aconseguir mantindre durant 12 entregues mensuals. *Buscant la Lluna*, un conte il·lustrat amb 50 il·lustracions de pàgina completa, escrit per Laura Pechobierto, on mostra els pobles i la cultura de la Terra alta i els seus voltants. Fins i tot vaig guanyar el concurs del cartell del XLè Aplec dels Ports!

Tots aquests són grans assoliments per a la meua carrera professional, però el que realment em fa seguir volent treballar com a artista, il·lustradora o animadora són els dibuixos més personals, esbossos que tinc guardats al quadern i que la gent sol passar per alt. Potser no són els més impressionants o els més elaborats, però sí són els més sincers. Moltes vegades hi ha sentiments als quals no sé posar nom ni origen, però sí textura i color, i encara que no els puga entendre, el dibuix em permet soltar-los i compartir-los amb la gent.

En fi, després d'haver repassat tota la meua trajectòria sóc més conscient de la importància que té el dibuix per a mi. Gràcies a ell he conegut moltes de les meues amigues i amics als qui admiro i aprenc amb cada nou pas que donen, a la meua parella amb qui comparteixo la passió per l'animació.

Dibuixar també m'ha portat fins a una cafeteria perduda enmig de Mont-real per escriure aquest text i compartir part de la meua experiència amb els lectors. Però sobretot el més important és que el dibuix em permet parlar amb mi mateixa i conèixer-me cada dia una mica més, és el meu espai segur per expressar-me i sentir sense por a res. Saber que la gent aprecia i valora allò que per a tu és tan personal no té preu. Gràcies a tots els que gaudiu amb les meues il·lustracions, és tot un plaer.

Fragment del còmic *l'Albufera*

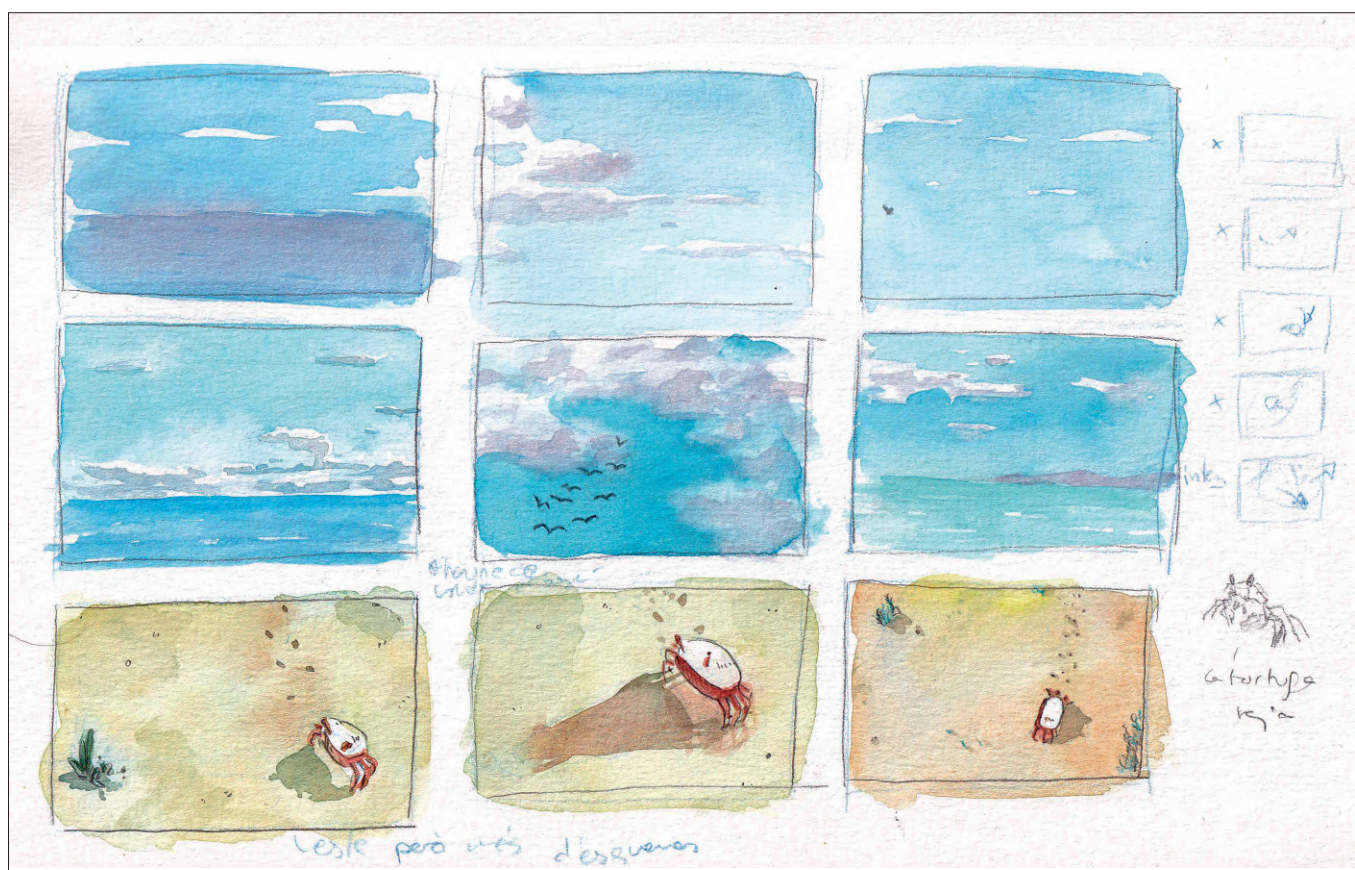

Cartell guanyador del XLIIè Aplec dels Ports

Il·lustració sobre l'Aplec d'Herbers. Forma part del llibre *Buscant la Lluna*

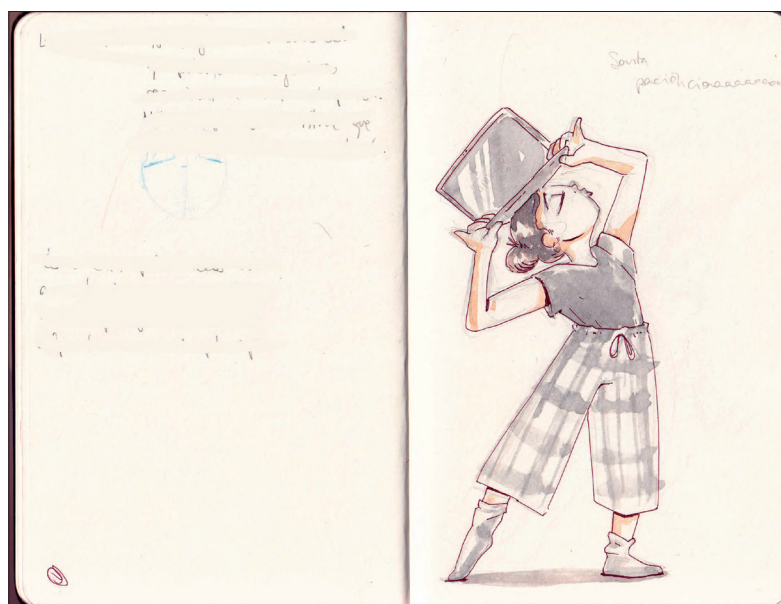

Concept art per al videoclip de *Fivetowers*

Il·lustració del merchandatge de *La Disbauxa*Logotip de *La Disbauxa*

Pàgina del còmic *Finestra oberta*, basada en el text de Teresa Escrivà

Pàgina del quadern de dibuix personal

YAMADA A LA COCINA

Para la última receta de *Yamada a la cocina* os traigo algo tan conocido como la sandía. Ahora que estamos en pleno verano hay un juego en el que esta fruta es la protagonista: el **SUIKAWARI**. Se trata de un juego muy veraniego ya que se juega en la playa. Sobre la arena se deja una sandía y el jugador debe intentar abrirla con un golpe de un bastón, con los ojos cerrados y confiando en las indicaciones de sus amigos. Es como el juego de la piñata pero sustituyendo los caramelos por fruta.

Para que no se ensucie la sandía -y evitar pasar por la horrible sensación de masticar arena- se suele poner un plástico o tela bajo la sandía. Una vez alguien consigue abrirla termina el juego y se comparten los trozos con todos los participantes.

Portada de la revista il·lustrada *La Tecuatro*

Il·lustració de *La Calestina*, ambientada als carrers de Morella